

ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Στοῦ δειλινοῦ τὸ χρώμα
—ρόδινο, ἀπαλὸ—
τὸ πλοῖο λίγο ἀκόμα
καὶ φτάνει στὸ γιαλὸ.

Σπουργήτια, χελιδόνια,
ὅλα μιὰ χαρά,
πετοῦν, καὶ τὰ μπαλκόνια
προσμένουν ἀνοιχτά.

Κι ἀνάμεσα στ' ἀσκέρι
ποῦ εἶχε μαζωχτεῖ
στὸ μῶλο, κ' ἐκαρτέρει
τῇ γλυκαπαντοχῇ,

μιὰ μάνα ἀλαφιασμένη
σὰν ὑστερικὴ
στὰ πλήθη μπαινοβγαίνει
καὶ τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Δὲ βρῖσκει πιὰ κολάϊ,
κι ὅποιον ἀρωτᾷ,
κανεὶς δὲν τῆς μιλάει,
κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ:

—Γεώργη μου, ποῦ εἶσαι γέ μου,
γέ μονάκριβε;
τὰ πάθη τοῦ πολέμου
νταγιάντησες, καλὲ;

Ποῦ εἶσαι; γιατί δὲν κρένεις
καὶ μὲ χολοσκᾶς,
μανούλας πονεμένης
φωνὲς δὲν ἀγροικᾶς;>

Τὸ σάλι τῆς κ' ἡ μπόλια
πέφτουν κατὰ γῆς,
καὶ σπρώχνοντας τῇ δόλια
δὲν πρόσεξε κανεὶς.

Καὶ τώρα δῖως διαβαίνουν
τέτοιαις συφορᾶς
συντρίμια καὶ σωπαίνουν,
κάλλιο νὰ μὴ θωρᾶς.

ἄλλοι ἔρημοι, ἄλλοι ἀντάμα
πᾶν' οἱ αἰχμάλωτοί,
καὶ φαίνεται σὰ θάμα,
πῶς εἶναι ἀκόμα ὀρθοί.

Κι ἄς ἦταν νᾶβρουν ἄκρη
καὶ σπιτιοῦ γωνιά,
ποῦ τῆς στοργῆς τὸ δάκρυ
θὰν τοὺς ψυχοπονᾷ.

Μὰ κείνη στὸ μουράγιο,
σ' ὦρα θλιβερή,
ποῦ τῶχει τὸ κουράγιο,
κι ἀκόμα καρτερεῖ;

Ὁ κόσμος πλέον διαλύθη,
καὶ στῇ σκοτεινιά,
μὲ πλακωμένα στήθη
π' ἀπόμεινε ἡ φτωχιά:

—Γεώργη μου, ποῦ εἶσαι γέ μου
θὲ ν' ἀντιλαλεῖ
τὸ φύσημα τ' ἀνέμου,
τῆς νύχτας τὸ πουλί.

ΣΤΕΦ. ΜΟΡΦΗΣ